

Vi vil forbedre den samlede danske forskningsindsats, og jeg forestiller mig faktisk, at det, vi sådan i arbejdssproget kalder Dansk Udenrigspolitisk Akademi, bliver et meget stærkt videncenter, som vil blive et af de bedste i Europa, fordi vi præcis konstaterer, at tingene hænger sammen.

Det, vi gør, er jo altså at skabe nye og mere rigtige sammenhænge. Og det er fuldstændig rigtigt, at jeg var med til at oprette Menneskerettighedscentret med en folketingsbeslutning her i 1987, men der er 14 år imellem 1987 og 2001. Der er en lang række andre institutioner, som er inde på banen, som er kommet eller har forandret sig siden da, og det betyder da selvfølgelig, at man så må stoppe op og se, om vi nu har fået den rigtige model, eller om det er rigtigt, at vi sådan tilfældigvis har vedtaget det ene eller det andet eller tredje eller fjerde eller femte center, som vi har i Danmark. Men nu har vi altså alle de centre, og skal vi så ikke prøve at se, om vi ikke kan bringe dem sammen og få en synergieffekt og forbedringer ud af det.

Jeg kan sige til hr. Ole Stavad, at det lovforslag, som vi fremsætter omkring den 1. marts, naturligvis vil blive forelagt til forhandling med Folketingets partier. Socialdemokratiet skal være meget velkommen til at trække i arbejdstøjet og bidrage til denne her forbedring af den danske forskningsindsats, som samtidig bevarer høringsfunktionen, vagthundefunktionen og mulighederne for selv at arbejde.

Jeppe Kofod (S):

For det første savnede jeg et svar fra udenrigsministeren på, hvorfor den danske model er blevet så populær rundt omkring i verden – den har jo givet inspiration til bl.a. Tyskland og en række andre lande – og hvorfor man så vil nedlægge den. Det sidste har udenrigsministeren svaret på, men det første synes jeg ikke er særlig klart.

Det andet spørgsmål er knyttet til regeringens parlamentariske grundlag. Man kan jo være enig eller uenig i menneskerettighederne. Jeg går ud fra, at regeringen er hundrede procent enig i, at menneskerettighederne er noget udeleligt, noget ukrænkeligt, noget, man selvfølgelig støtter sig på uanset politisk baggrund og farve, men der kan jo være andre partier, der har andre holdninger til det her spørgsmål. I så fald kan man jo gøre menneskerettighederne til noget politisk, og så er det jo klart, at objektiviteten så ikke er til stede.

Så jeg vil bare spørge udenrigsministeren, om ikke regeringen mener, at det er stærkt nødvendigt, at man fremmer menneskerettighederne både i Danmark og i omverdenen, og at det derfor er vigtigt, at man har en stærk institution på det område her, der ligesom kan være vagthund over for samfundet i øvrigt. Dermed vil jeg også spørge udenrigsministeren, om han på det punkt ikke er uenig med Dansk Folkeparti, som jo tilkendegiver noget helt andet...

Formanden:

Ja tak!

Ole Stavad (S):

Jeg vil gerne kvittere for udenrigsministerens svar. Vi er i den lykkelige situation, at vi ikke behøver at trække i arbejdstøjet, for det er vi i. Derfor ville jeg gerne spørge udenrigsministeren: Lå der i den besvarelse en åbning fra udenrigsministerens side? Lå der fra udenrigsministeren et signal om, at når lovforslaget kommer, vil udenrigsministeren og regeringen optage forhandlinger, også med Socialdemokratiet, med henblik på at vise bevægelighed, med henblik på at gå ind og sige: Er der ting, vi kan gøre i klogskab sammen, eksempelvis omkring forskning?

Jeg kan ikke vurdere, om man kan skrue ting bedre sammen. Det vil jeg ikke afvise at man kan, men hvad menneskerettighedssiden og den uvildige høringsinstans angår, har ministeren i dag sendt et signal om, at han er parat til at drøfte det. Eller var det bare et signal om, at Socialdemokratiet var velkommen til at stemme for det lovforslag, som Socialdemokratiet er imod?

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Først til hr. Ole Stavad: Det er da ikke sikkert, at Socialdemokratiet er imod det lovforslag. Lad os nu se, når lovforslaget kommer. Det er da meget muligt, at Socialdemokratiet kan se, at det er ganske fornuftigt, hvad vi laver. For øjeblikket reagerer man jo simpelt hen, ja, nu tør jeg næsten ikke sige det, som en pavlovsk hund. Det gør man jo faktisk, fordi man simpelt hen her reagerer på instinkter.

Hvis vi nu kan lave en bedre konstruktion, som gør den sammenhængende forskning stærkere, og vi samtidig sikrer høringsfunktionen og den kritiske, uafhængige instans' fuldstændig uafhængighed i den konstruktion, vi laver, så er det da ikke sikkert, at Socialdemokratiet er imod. Hvis Socialdemokratiet forlods er imod, er der jo ingen grund til at åbne forhandlinger-